



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 71 / II Legislatura / Sisè període

Divendres, 3 d'octubre de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 59

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tretze minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

El M. H. Sr. President obre el termini de presentació de propostes de resolució (p. 2156).

Se suspèn la sessió a les nou del matí i catorze minuts i es reprèn a les dotze del migdia i un minut.

Propostes de Resolució del G. p. del PSUC

Torn a favor : I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 2157).

Propostes de Resolució del G. p. de Convergència i Unió

Torn a favor : I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 2158).

Propostes de Resolució del G. Socialista

Torn a favor : H. Sr. Armet (S) (p. 2158).

Propostes de Resolució del G. p. Popular

Torn a favor : I. Sr. Pujol i Folcà (P) (p. 2160).

Votació de la primera Proposta de Resolució del G. p. del PSUC : rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 4 abstencions (p. 2161).

Votació de l'apartat 1 de la segona Proposta de Resolució del G. p. del PSUC : aprovada per 113 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 2161).

Votació de l'apartat 2 de la segona Proposta de Resolució del G. p. del PSUC : *aprovada per 108 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 2161).*

Votació de la primera part de la Proposta de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : *aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions (p. 2161).*

Votació de la segona part de la Proposta de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : *aprovada per 113 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 2161).*

L'I. Sr. Pujol i Folcà (P) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2162).

Votació dels paràgrafs primer, cinquè i sisè de la primera Proposta de Resolució del G. Socialista : *rebutjats per 38 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions (p. 2162).*

Votació dels paràgrafs segon, tercer i quart de la primera Proposta de Resolució del G. Socialista : *rebutjats per 43 vots a favor, 71 en contra i 5 abstencions (p. 2162).*

Votació de les propostes segona i tercera del G. Socialista : *rebutjades per 43 vots a favor, 71 en contra i 5 abstencions (p. 2162).*

Votació de la primera Proposta de Resolució del G. p. Popular : *aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 2162).*

Votació de la segona Proposta de Resolució del G. p. Popular : *rebutjada per 6 vots a favor, 71 en contra i 43 abstencions (p. 2162).*

Votació de la tercera Proposta de Resolució del G. p. Popular : *rebutjada per 38 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions (p. 2162).*

Votació de la quarta Proposta de Resolució del G. p. Popular : *aprovada per 109 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 2162).*

Explicacions de vot : *I. Sr. Torres (ER) (p. 2162); I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 2163); I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2163) i H. Sr. Armet (S) (p. 2165).*

S'aixeca la sessió a les dues del migdia i deu minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i dels I. Srs. Secretaris Primer i Quart. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Com sabeu, aquesta reunió té per objecte rebre els projectes de resolució, i espero que aquests projectes siguin lliurats de la manera deguda. Hi ha un termini de trenta minuts que s'obre a partir d'ara i, naturalment, en el curs d'aquests trenta minuts la Mesa rebrà totes aquestes propostes.

Se suspèn la sessió.

(Són les nou del matí i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a les dotze del migdia i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

En aquesta sessió es començarà amb la defensa de les resolucions presentades que s'ha establert per l'ordre següent, d'acord amb les normes reglamentàries. Entre les propostes presentades en els primers deu minuts s'ha establert un sorteig que ha donat com a resultat que primer hi hagi d'haver les propostes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i, en segon lloc, les del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Les altres es defensaran per l'ordre d'entrada al Registre, és a dir, primer el Grup Socialista al Parlament de

Catalunya i, després, el Grup parlamentari Popular.

Cal recordar que per a cada proposta hi haurà un torn a favor i, facultativament, un torn en contra de deu minuts de durada cadascun i que, després de defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre, i acabades les votacions hi haurà la possibilitat d'explicar el vot durant cinc minuts.

Aleshores, doncs, a conseqüència d'això, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Lucchetti, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest matí, abans de començar, un periodista, aquí fora, em preguntava si tots els grups d'aquesta Cambra ens havíem posat d'acord ahir a l'hora de caracteritzar el treball d'aquest Parlament en aquest període, i jo li he dit que no, que no ens havíem posat d'acord, però que era tan evident l'esclerosi d'aquest Parlament, era tan evident el ritme lentíssim amb què està treballant, era tan evident que no està complint la seva missió, que, doncs, era forçós que tots ens poséssim d'acord a posar el dit en una nafra que ens sembla que és important. I és important perquè expressa no únicament una incapacitat de treball, sinó que expressa un profund problema polític.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, al qual, doncs, tots ens sentim molt vinculats, diu exactament en el seu Títol II, Capítol I —després d'haver dit que la Generalitat estarà integrada primer pel Parlament, segon pel President i tercer pel Consell Executiu, i aquest ordre té la seva importància—, diu : «El Parlament representa el poble de Catalunya i exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos, impulsa i controla l'acció política i de govern, etcètera».

Nosaltres pensem que aquest és el problema de l'esclerosi d'aquest Parlament, aquest és el problema; el problema és que es vol impedir, per una majoria absoluta —i aquest és l'altre problema de fons o la virtut de fons, depèn de com es miri, aquest és el problema de fons que hi ha darrere d'aquesta escle-

rosi d'aquest Parlament—, es vol impedir que aquest Parlament exerceixi com demana l'Estatut, i com exigeix que siguem la màxima representació del poble de Catalunya, que exercim aquesta acció, aquest control de l'acció política i de govern. I aquest, per nosaltres, és el problema de fons. Aquí hi ha una majoria absoluta. Aleshores, aquest article s'oblida, aquest article es paralitza, es deixa en un calaix, i el Parlament entra en una dinàmica, si més no —em permetran que per la meua recent incorporació—, molt diferent, en aquesta legislatura, que la que aquest Diputat va viure la legislatura anterior.

I és per això que nosaltres hem presentat aquesta Resolució, i esperem de tots els grups, de tots els grups que seran sensibles a allò que expressem en ella, i ens la votaran favorablement.

Jo voldria recordar que en una anterior legislatura, abans que hi hagués una majoria absoluta en el Parlament espanyol, també hi havia un Reglament lent, un Reglament poc àgil, i que una majoria absoluta va canviar aquest Reglament, una majoria absoluta va fer que el Reglament del Parlament espanyol fos un reglament més àgil, un reglament més dinàmic, un reglament més transparent, independentment —i permetin-me el parèntesi— de com a vegades, i en alguns moments actuals, s'està aplicant aquest Reglament molt poc transparentment.

Nosaltres entenem, per tant, que convé que aquest Parlament exigeixi, demani que es resolgui això, i es trobin —com diem nosaltres— uns mecanismes àgils, permanents, immediats i, si cal, urgents de control i d'impuls de l'activitat del Consell Executiu.

Al llarg del debat d'ahir, diferents intervencions de tots els grups de l'oposició, diria jo, van posar prou exemples d'aquesta lentitud, d'aquesta manca d'agilitat, d'aquesta manca d'interès del Consell Executiu, que aquest Parlament exerceixi les seves funcions, com perquè ara nosaltres portem aquesta resolució amb les ganes i amb el desig que sigui votada per tots vostès.

Jo, i amb això acabo, jo crec que és suficient per explicar el sentit de la nostra Resolució : jo, com ahir deia el senyor President de la Generalitat, l'Honorable senyor Jordi Pujol, també crec —i com li va dir algú— que no és por al Parlament el que té, però sí que és veritat, i així ho entenem al nostre Grup, que l'activitat de govern del Consell Executiu i del President expressa un menysteniment d'aquest Parlament, i això ens preocupa, i ho va posar ahir en evidència la totalitat de l'oposició.

Res més.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra?

El Sr. LUCCHETTI : Perdó, com que els senyors diputats saben que m'estreno com a portaveu, no sabia que havíem de parlar de les dues resolucions.

De totes maneres, com que he sigut curt, com que he sigut curt, tinc temps a bastament per expressar què volem dir nosaltres amb aquesta segona Resolució, que fa referència a un tema cabdal —no cal que hi insisteixi, perquè ahir va sortir al llarg de totes les intervencions, també—, que és el tema del finançament de l'autonomia aquí, a Catalunya.

Aquesta segona Resolució nostra té dos grans apartats : un primer —que a nosaltres ens sembla importantíssim, perquè creiem que una de les deficiències de l'actual procés de negociació sobre aquest tema ha estat l'aïllament voluntari a què s'ha

sotmès el Consell Executiu a l'hora de negociar aquest tema—, el de no comptar amb el suport, amb la presència activa, de totes les forces polítiques parlamentàries aquí a Catalunya... Nosaltres tampoc no ens fem il·lusions que tota aquesta presència activa sigui per si sola suficient per desbloquejar aquest tema, però pensem que pot ser un element important de cara a aquestes negociacions.

I aquesta defensa unitària, aquesta negociació unitària, i el seu més alt nivell —com diem nosaltres aquí— ha de ser per tractar el tema de la fórmula definitiva, la fórmula definitiva que pot contemplar aplicacions progressives d'aquesta fórmula definitiva; no es tracta d'una fórmula definitiva per als pressupostos del 86, com ens havien dit en un altre moment, no es tracta d'això, ni tans sols potser per als pressupostos del 87, sinó una fórmula definitiva que es comenci a aplicar ja, a partir d'ara, encara que sigui aplicant-se progressivament en els pressupostos d'aquests successius anys.

I, amb quins criteris? Doncs, molt senzill, senyores diputades i senyors diputats, amb els criteris que expressa la LOFCA i que expressen, en primer lloc, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i, en segon lloc, la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes. I, amb quins criteris? Com deia ahir molt bé l'Honorable senyor President de la Generalitat, el tema del finançament amaga un altre tema molt més profund, que és el tema de l'Estat de les autonomies, de quin pes han de tenir les autonomies en l'Estat espanyol. I això és evident, és evident que quan nosaltres diem aquí unes xifres indicatives, unes xifres orientatives respecte a com s'ha de repartir el diner públic, com s'han de repartir els Pressupostos Generals de l'Estat entre les comunitats autònomes, l'Estat central i els ajuntaments, és evident que estem expressant una concepció de l'Estat, una concepció de la distribució competencial de l'Estat completament diferent de la que avui s'està aplicant des del Govern de Madrid, completament diferent, i que s'acosta molt més la proposta que nosaltres fem aquí —i que ahir va ser recollida per altres grups en les seves intervencions—, s'acosta molt més aquesta proposta, òbviament, al que avui passa en realitats com l'europea i en realitats de països que apliquen mecanismes de descentralització, mecanismes de repartiment competencial molt més semblant als nostres, al que hauria de ser, al que exerceix aquí a l'Estat espanyol.

Nosaltres insistim que aquest és un procés, una adequació que s'ha de fer progressivament, però ja a partir d'ara i amb criteris clars, i que han de ser, tal com vam dir ahir, uns recursos que donin a l'Estat, a l'Administració central un 50% dels Pressupostos Generals de l'Estat a les comunitats autònomes, entès que totes haguessin assolit el màxim sostre de competències; cosa que avui això no és veritat; per tant, aquest 25% s'hauria de relativitzar en aquest sentit. Excepte a Catalunya, excepte al País Basc i a alguna altra comunitat autònoma, no s'ha assolit aquest màxim sostre de competències, per tant, aquest 25% és una expressió —hi insisteixo—, una xifra indicativa per expressar aquesta concepció de l'Estat de les autonomies que nosaltres dèiem i, finalment, i ens sembla importantíssim, també per al menysteniment que des de l'Estat, des del Govern de Madrid i des dels pressupostos generals de l'Estat s'està tenint per les entitats locals, avançar cap aquest 25% que podria ser perfectament el finançament adequat per a exercir les competències que avui, per altra banda, la legislació en

molts casos està exigint als ajuntaments que han de complir.

Aquesta és la nostra proposta, i també demanem a tots vostès que sigui votada favorablement.

El Sr. PRESIDENT : Algú vol fer ús del torn en contra? Bé, doncs, aleshores, continuarem amb la defensa de les proposicions. Per defensar les proposicions de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en la línia adoptada pel nostre Grup l'any passat, les nostres propostes de resolució són breus i molt centrades. L'any passat ho vam fer en un únic tema, aquest any també n'hi afegim un segon, perquè creiem que les circumstàncies ens condueixen que també tinguem present aquest segon.

És evident que un dels temes fonamentals d'aquest debat ha estat el tema del finançament, i bona prova d'això és l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i al qual no hem fet el torn en contra no simplement perquè poguéssim coincidir en alguns dels punts, sinó perquè d'aquest torn en contra no en farem ús, i em sembla que és un criteri que serà compartit per la majoria de grups, de no utilitzar aquest torn en contra que ofereix la Presidència amablement, i que, en tot cas, quan arribem a l'explicació de vot ja posarem en evidència el perquè de les nostres votacions, el sentit de les nostres votacions.

Dels dos punts que nosaltres presentem, hi ha un primer que, el del tema del finançament, volem destacar primerament dos incompliments greus, importants i que cal que el poble de Catalunya en tingui plena consciència, i per això és bo que aquest Parlament es manifesti en aquest sentit. D'una banda, perquè l'Administració central ha incomplert les disposicions de l'Estatut d'Autonomia en matèria del finançament. Això ja no és una suposició, és un fet, i és un fet, doncs, que cal que aquest Parlament n'aixequi una constància solemne; segonament, perquè un compromís públic adquirit pel Govern, el Govern de l'Estat, que a finals de l'any passat presentaria una proposta en aquest sentit, no s'ha produït, i han transcorregut ja nou mesos més sobre el termini per ells volgutament fixat i tampoc no s'ha produït.

Segonament, nosaltres creiem que aquest Parlament ha d'acordar denunciar la discriminació que pateix Catalunya en la matèria de finançament, perquè, d'una banda, com s'ha dit en aquest debat, no és racional ni tampoc és just, i que aquest perllongament que es va produint —inicialment mesos, però ara ja anys— afecta el bon funcionament dels serveis que s'han de prestar als ciutadans de Catalunya, i creiem que això té ja un volum francament preocupant i cal insistir a denunciar-ho.

Tercerament, nosaltres creiem que no n'hi ha prou que fem aquest tipus de constatacions, que podrien ser una pura lletra morta, una constatació sense que tingui més eficàcia i proposem una solució activa en la qual, almenys parcialment, es pugui ajudar a resoldre aquest problema, i és que proposem que les forces polítiques representades en aquest Parlament actuïn de tal manera en les votacions dels Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any vinent, per a l'any 87, amb coherència amb les posicions assolides, de manera unànime, per la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions. Creiem que un tipus d'actuació així seria coherent amb el que aquí s'ha dit unànimement, per part de tothom.

El segon punt que nosaltres proposem és una conseqüència

lògica d'un tema que ja fa dos anys vam plantejar en aquesta Cambra. El nostre Grup va proposar aleshores que acordéssim donar un suport a la comissió que preparava la candidatura de la ciutat de Barcelona per als Jocs Olímpics de 1992. Bé, passats aquests dos anys, i en portes, a catorze dies del moment del nomenament de la ciutat del món que hagi d'organitzar les Olimpíades, nosaltres creiem que és bo congratular-nos de la col·laboració institucional que s'ha produït en el transcurs d'aquests dos anys, que nosaltres voldríem que es mantingués fins al dia del nomenament i, si aquest es produís, que es perllongués. Creiem que això és una cosa bona i positiva i que, si d'aquí a catorze dies es produís aquest nomenament de la ciutat de Barcelona, es continués de la mateixa manera que ha donat un bon resultat. I, a més, això posaria en evidència que el treball de col·laboració produït —recordem que aquest mateix Parlament va rebre en la Comissió de Cultura, de Política Cultural, la Comissió Organitzadora, i que ho ha seguit, per tant, aquest Parlament, amb un extraordinari interès—, doncs, si es produís això, en el transcurs que va d'aquí a l'any 92 poguéssim posar en evidència la col·laboració de les institucions i de tots els ciutadans de Catalunya i, si es produïssin aquests Jocs Olímpics, que quan tot el món conegués Barcelona com a ciutat olímpica també sabés que aquesta ciutat és la capital d'una nació que es diu Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha un torn en contra? Aleshores, convindrà ja seguir pel grup que ve a continuació, que és el Grup Socialista al Parlament de Catalunya, per la qual cosa tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest debat ha produït en el Grup Socialista una cosa insòlita, que ha estat la següent : hi ha hagut més propostes de resolució que mai, per part dels coordinadors, sobre temes sectorials que resten pendents, com a expressió de la voluntat de la paral·lisi d'iniciativa política del Govern. Però el Grup Socialista ha cregut convenient deixar tot aquest conjunt de qüestions, un cop iniciem el període de sessions, i centrar-nos avui en el tema central. Cal o no cal un canvi en l'orientació política del Govern de Convergència i Unió? I és des d'aquesta perspectiva que nosaltres hem fet les propostes de resolució.

En primer lloc hem volgut que el nostre compromís avui davant del Parlament fos un compromís actiu, fos la voluntat d'impulsar l'acció d'un Govern que es troba en una situació d'*impasse* profund, de desorientació i de no-definició de les seves línies polítiques, tant a Catalunya o *vis-à-vis* en la relació amb el Govern de l'Estat. És per això que hem caracteritzat les nostres propostes de resolució sota les següents alternatives, i totes elles expressades des de la perspectiva d'un impuls positiu del Govern, no expressades des de la perspectiva de constatació crítica de l'absència de política per part del Govern.

En primer lloc : emfasitzar el pluralisme democràtic, urgència nacional de Catalunya. El plantejament que Generalitat, Catalunya, President i un partit són la mateixa cosa debilita Catalunya, ens porta a una política de caire regionalista i ens porta a actituds profundament provincianistes. Tot el que pugui ser reforçar el pluralisme, el caràcter unitari profund de la institució nacional de Catalunya és un reforçament de la política catalana. Per tant, davant d'una política convergent nosaltres rei-

vindiquem una política catalana dirigida pel President de la Generalitat.

Segon aspecte : paràlisi del Parlament. Tothom n'ha parlat, és un fet insòlit. Volem que els fets importants de la política catalana se situïn als mitjans de comunicació en funció de la influència política que cada grup parlamentari tingui en els mitjans o creiem que hem de situar la institució nacional de Catalunya en l'epicentre de les reflexions sobre els problemes centrals de la societat catalana? I és una responsabilitat del Govern aquesta actitud d'impuls i revitalització de la nostra primera institució nacional, que expressa el pluralisme del poble de Catalunya. Tema molt més important del que sembla. El menyspreu del Parlament, l'arraconament del Parlament a tasques marginals, l'alentiment de la seva tasca, debiliten l'expressió plural i situen els ciutadans davant de la indefensió de no conèixer amb claredat quines són les posicions polítiques alternatives que es produeixen davant de problemes centrals de la societat catalana.

Tercer aspecte : voluntat normalitzadora d'unes relacions institucionals amb el Govern. Aquesta voluntat convé expressar-la amb un principi de corresponsabilització política sobre temes centrals de la nostra evolució com a autonomia que es va construint i com a voluntat d'autogovern que és capaç de sintetitzar unes opcions fonamentals que permetin a tots els grups parlamentaris identificar-nos amb posicions comunes, i, evidentment, sense actituds partidistes estèrils, encara que aquestes actituds partidistes comportin beneficis electorals —que sens dubte en comporten i, sens dubte, l'actual President de la Generalitat és un mestre en aquesta qüestió, i jo sempre l'he felicitat des d'aquesta tribuna. Però és evident que aquestes actituds sovint grotesques i profundament provincianes que es produeixen a Catalunya, que perquè el President de la Generalitat es vegi amb el President del Govern calen escrits que es filtren als mitjans de comunicació, es parla de possibles cimeres, es fan reunions secretes, i després es fa una expressió de novella per fascicles de la conversa secreta que ha tingut el President de la Generalitat amb el President del Govern..., això no és seriós, perquè el que és normal és que hi hagi una comunicació normalitzada, que hi hagi una relació entre administracions, que hi hagi una relació entre governs, que hi hagi una relació entre President-President normalitzada, i moltes vegades sabem que el mèrit de la diferència entre els polítics i l'home del carrer està que l'home del carrer legítimament expressa les seves frustracions i les seves disconformitats quan arriba a casa o en els seus fòrums habituals, però l'home polític, el que ha de convertir és les seves frustracions en estris polítics i ha de saber conduir un país per obtenir uns resultats positius. Des d'aquest punt de vista nosaltres creiem que cal un canvi de les relacions institucionals Govern a Govern.

El desenvolupament bàsic de l'autogovern. Senyors de la majoria, quan es va fer l'Estatut d'Autonomia de Catalunya nosaltres vam tenir una posició de majoria en el si de les decisions, i vam tenir una posició sempre d'absoluta generositat, perquè l'objectiu comú era arribar a posicions comunes, i això fou la nostra força. I és evident que hi ha un conjunt d'elements que estan situats en l'Estatut amb una voluntat política, que expressava una majoria, en aquell moment, però bàsicament una voluntat de consens. Dir ara que es pretén, en temes

tan cabdals del desenvolupament estatutari com l'organització territorial de Catalunya, advocant que fa trenta anys que es pensava el mateix, cosa que no és veritat, que es vol fer una imposició i no es vol arribar a un diàleg, i un diàleg que arribi a un consens, és un element polític profundament preocupant que en aquests moments planeja sobre la realitat de Catalunya. Pensin vostès, senyores i senyors diputats, que quan la Generalitat republicana es plantejava el tema de l'organització territorial de Catalunya se la plantejava per redistribuir l'Administració de la Generalitat en el si del territori, qüestió que ni es planteja el mateix Consell Executiu, perquè s'ha arribat a un nivell de centralisme tal que el que es planteja és una cosa molt diferent, que és un intent, un intent no legítim des de la perspectiva de la sensibilitat democràtica, de capgirar la lògica representativa del territori. La Corporació Metropolitana, per posar un exemple : està contingut que les àrees metropolitanes han d'existir a Catalunya, i vostè sap, senyor Pujol, perfectament —i en això coincidirem—, que estem d'acord a reduir la concentració a l'àrea de Barcelona. Però qui ha reduït la concentració de l'àrea de Barcelona? Una institució representativa portada per forces progressistes, que ha acabat, lògicament, amb els intents especulatius urbanístics que es produïen a Catalunya. I si hi hagués una fragmentació o una orientació dretana davant d'aquesta lògica, o una imposició de directrius que no corresponguin als que viuen i treballen en aquesta zona, ens trobaríem novament amb una concentració anàrquica i amb una explosió de creixement desordenat a Catalunya. Per tant, són grans temes els que es juguen a nivell de Catalunya.

Un altre aspecte que nosaltres volem emfasitzar : la relació de la Generalitat amb els ens locals de Catalunya. Jo els volia dir, en aquesta Cambra, una cosa elemental : un govern pot ser de dretes, d'esquerreres, de centre o del que es vulgui, pot tenir unes orientacions; aquestes orientacions, ha de ser capaç d'expressar-les amb tota claredat. No es pot dir «Jo ho faré tot», no es pot dir, i l'eix transversal de Catalunya, el fem demà o no el fem demà? Tot, es podria fer demà. El que distingeix un govern d'una colla d'amics que xerren sobre les coses és que un govern sap perfectament prioritzar les diferents alternatives. Això és molt important. Avui, a Catalunya, el fet que no existeixi una relació normalitzada i objectiva entre administracions significa situar l'òptim social molt lluny del desitjable, molt lluny del desitjable, perquè qualsevol govern de dretes d'Europa pot ser que digui : «Menys Estat i més mercat», que es carregui part del que ha estat el gran Estat del benestar, però, en última instància, quan aplica els recursos escassos els aplica amb racionalitat. Reivindiquem la racionalitat de Catalunya : no pot ser que el caprici d'unes zones o d'uns ajuntaments, perquè són més amics o menys amics, provoqui una distorsió en el territori que està comportant, en aquests moments, una situació d'un cert determinisme i que no permet redreçar ja la situació. És a dir, si amb uns recursos escassos nosaltres no fem grans opcions territorials i no diem que els ajuntaments d'una dimensió mitjana seran tractats d'una manera determinada i tindran uns serveis determinats, malament podrem construir el territori. I, en última instància, l'ajuntament petit, quan trobi aquest ajuntament mitjà com a interlocutor tindrà el servei a deu o quinze quilòmetres a prop. És a dir, reivindiquem el cartesianisme, reivindiquem el racionalisme, reivindiquem allò que ha constituït l'essència política de

qualsevol Estat modern, sigui de dretes, sigui d'esquerres, a Catalunya. Pensin, senyores i senyors diputats, que la situació que s'està produint en aquests moments, de convenis de l'Administració de la Generalitat amb ajuntaments que no es compleixen, o d'ajuntaments que paguen allò que hauria de pagar l'Administració de la Generalitat —i això està passant amb l'Ajuntament de Barcelona, però també amb altres ajuntaments—, o fins i tot, d'ajuntaments que paguen allò que hauria de pagar l'Administració de la Generalitat i aleshores els donen un aval perquè, en cas que no cobrim, l'ajuntament hagi de protestar davant la Generalitat : imagini's vostè quina situació d'absurd que una administració inferior hagi d'executar un aval a una administració superior. Això realment és una política que... jo no voldria trobar un qualificatiu pejoratiu, però realment és una olla molt perillosa i no sabem on ens pot conduir.

Un altre element central : la presència d'organitzacions sindicals i empresarials en el si de la institució nacional de Catalunya. No podem estar endarrere d'altres situacions que s'han normalitzat d'aquesta situació. No ha de fer por això. El problema està que si quan parlem de societat civil volem dir l'exclusió d'elements centrals en una societat democràtica com són els sindicats, aleshores podríem entendre el tema; però del que es tracta, bàsicament i fonamentalment, és de normalitzar una cosa que està normalitzada a tots els països europeus, cosa que ens sembla, a nosaltres, molt important.

També hem volgut deixar clar quina és la posició nostra davant del finançament. Critiquem la situació actual, i diem quines són les línies de sortida, línies de sortida expressades amb impuls de govern i amb els principis que nosaltres considerem que han d'inspirar tot canvi en el nou sistema de finançament. Actitud oberta, actitud de col·laboració, actitud de coresponsabilització en un tema que, sens dubte, és molt important per al futur autonòmic de Catalunya. Nosaltres ho diem en la nostra Resolució, nosaltres estem disposats a una política de responsabilitat, com ho hem demostrat, en aquest camp.

I, per últim, dir-los, senyores i senyors diputats, que hem fet una resolució, complementària, amb relació que «el Parlament de Catalunya manifesta el seu ple suport a la candidatura de la ciutat de Barcelona per a l'organització dels Jocs Olímpics, al temps que expressa la seva felicitació per l'entusiasme ciutadà produït entorn d'aquest projecte, i l'eficàcia de la seva organització, paradigma de la contribució plural d'un poble a un objectiu d'interès comú». Aquí ens hem de felicitar que s'han fet les coses molt bé. Ara, jo els demanaria una reflexió —no per avui, potser per més endavant— : quan tot surt tan bé vol dir que s'és capaç de vertebrar una política molt subtil —que algun dia s'explicarà—, que molts dies arribes a casa preocupat, però que no ho expliques al celobert de l'escala —i arribes a casa molt preocupat—, però vas assenyalant-te un camí, vas sumant esforços i col·laboracions i aconsegueixes una unanimitat insòlita. I això és un estil polític, una manera de fer política, la manera que correspon a la tradició catalana més sensata, que és la tradició d'entendre que som una nacionalitat petita i només a través de la intel·ligència, de la sensibilitat, de la capacitat de tenir col·laboradors i amics arreu, malgrat que tinguem incomprendiments, podem reeixir en els nostres objectius.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? Bé, si no hi ha torn en contra, llavors correspon al Grup parlamentari Popular de prendre la paraula, per la qual cosa tinc el gust de donar-la al senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, l'any passat tots els grups vàrem signar una proposta de resolució transaccional que implicava, per un cantó, un esforç important de renúncia dels puntuals —valgui la redundàcia— punts de vista de cadascú en benefici d'una síntesi comuna, i, per un altre cantó, un demostració d'unitat de totes les forces polítiques parlamentàries davant d'un problema tan important com el del finançament, que amenaçava —i nosaltres creiem que continua amenaçant— fer viable l'autonomia política de Catalunya per falta de recursos econòmics adients. Es va votar la resolució, però no s'ha aconseguit res, perquè estem igual que l'any passat en aquest mateix debat.

Per això nosaltres insistim en el primer punt de la nostra Proposta de Resolució del debat de l'any passat, ja que, en primer lloc, si vàrem instar el Govern central a accelerar les negociacions d'un nou sistema de finançament, no hem estat escoltats, i, en segon lloc, en no existir en aquests moments un sistema, ni definitiu, ni provisional o bé molt menys automatitzable, del finançament autonòmic, és adient i oportú tornar a demanar que el tinguem per al pressupost del 87, que aquest sistema sigui just, sigui suficient i sens perjudici del principi de solidaritat.

Encara que la nostra Proposta de Resolució no ho diu, s'entén —i jo ho reafirmo des d'aquesta tribuna— que, en cas que per al pressupost de l'any 87 funcioni aquest nou sistema de finançament, sigui també amb efecte retroactiu pel que es refereix al pressupost de l'any 1986.

Una altra proposta de resolució : tornem a demanar la creació de l'Institut d'Estudis Fiscals i Financers de Catalunya. Esperant que el maximalisme de Convergència i Unió de l'any passat —que solament varen voler que s'aprovés la Proposta de Resolució transaccionada— s'hagi superat i, davant les lloances del President de la Generalitat en la seva intervenció d'ahir —d'ahir a la tarda— a aquesta Proposta, aconselli al Grup de la majoria votar-la favorablement.

Ja sé que sembla que la creació de l'Institut d'Estudis Autonòmics vulgui suplir-lo, però el finançament dels ens no és tractat adequadament —segons el nostre criteri— i oblida el vertader objectiu que nosaltres volem, que és estar preparats per afrontar, per enfrontar-nos a nous subterfugis com el recent de l'ITATE, que impedeixi l'objectiu del que ha de donar, ja que nosaltres, els que hem de rebre, som els possibles perjudicats.

Les paraules pronunciades pel representant del nostre Grup en el debat de política general de l'any passat són vigents avui, ja que continuem acceptant massa sovint conceptes que no hem elaborat i que no responen a una visió autonòmica de la qüestió del finançament; que quan es parla, per exemple, del concepte de «cost efectiu» caiem en un error, i quan es parla de la contribució autonòmica al funcionament del dèficit, també caiem en un error, i com que després de denunciar una situació —com estic fent ara— s'han de donar solucions concretes, nosaltres proposem aquesta Proposta de Resolució creient —n'estem convençuts— que és l'adient.

La tercera Proposta de Resolució nostra es refereix al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Aquest Departament, per Ordre del 7 de maig de l'any 86 establia uns nivells dels hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública en tres tipus, i a cada un aplicable unes tarifes assenyalades.

Com que en el moment que va sortir aquesta Ordre alguns centres havien fet inversions que, d'alguna manera resultaven innecessàries pel nivell en què quedaven catalogats en adherir-se al pla de reestructuració, es va arbitrar que cobrarien la tarifa superior al que els correspondria i durant un període de tres anys.

Un problema, una solució, i ens sembla bé. Igualment, l'accés sobre UVA concertades es pagaven a un 25% del preu, i no diem res en contra, però creiem que seria bo per a la sanitat catalana que el Departament instrumentés també un sistema que primés aquells centres que presentin una auditoria externa del seu compte d'explotació en la qual s'hagi demostrat la cura en el control de la despesa i la vigilància de les que esdevenen innecessàries.

I, per últim, la nostra proposta de resolució quarta demana que es facin els tràmits adients perquè d'una vegada es constitueixi el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Per què? Primer, perquè l'article 19 de l'Estatut d'Autonomia ens ho exigeix i perquè està previst en l'article 152 de la Constitució Espanyola. En segon lloc, perquè la Llei Orgànica del Poder Judicial de juliol de l'any 85 obliga a la seva constitució abans d'un any, que ja s'ha escolat segons la seva Disposició Transitòria Segona.

Ahir el President de la Generalitat va dir que el President del Govern li va prometre la constitució del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya abans de juliol d'enguany, però encara que no ho hagués promès està obligat a fer complir una llei orgànica i el Consell Executiu, si més no, a demanar-li que la compleixi.

L'excusa que es podria donar és que, primerament, és necessària la Llei de Planta i Demarcació, però no és així, perquè també la Disposició Addicional Primera fixa el termini d'un any per fer-la, és a dir, no ens podem refugiar en un altre incompliment per justificar la impossibilitat de complir.

A més, el que demanem que faci el Consell Executiu és donar compte a aquest Parlament del que ha fet per demanar la creació del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I, com el President de la Generalitat ja va reconèixer ahir, que no creia que la Llei de Planta i Demarcació hagués de ser prioritària, el que pugui contestar el Consell General del Poder Judicial o el President del Govern no ens pot condicionar *a priori*. L'any passat vàrem fer una proposta de resolució empenyent en el camí de l'adequació del Dret Civil Català i el Grup que dona suport al Govern no la va voler votar. Esperem que aquesta vegada, essent el dret el punt de trobada de la societat civil i de la societat política, i essent el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el màxim òrgan que ha d'interpretar i fer complir el nostre dret, aconseguim d'una vegada, potser el que resta més important del que el nostre Estatut ordena i un dels més significatius de l'autonomia d'un poble.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra a aquesta intervenció? (Pausa.) Com que no, aleshores podem passar ja a la votació, per l'ordre de la presentació. I aquesta Presidència...

Sí, començant per la primera, però fraccionant d'acord amb la presentació gràfica i oral que s'ha fet d'aquestes propostes.

La primera votació afectarà la part de la proposta del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que comença «En nom del Grup parlamentari» i acaba «que actualment es dona», sempre que no hi hagi alguna dificultat per acceptar aquest criteri de la Presidència.

Bé, els qui siguin favorables a aquesta proposta que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la proposta ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 4 abstencions.

Anem ara a la resta de la proposta que comença «En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya» i acaba amb «les entitats locals del 25% restant.»

Els qui siguin favorables a aquesta part de la proposta que tinguin... (Pausa.) Bé, la primera votació es referirà a la part que acaba amb «Estatut d'Autonomia de Catalunya i la LOFCA», o sigui el primer punt, i després votarem el que té la numeració número 2.

Els qui siguin favorables a aquesta part de la proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta segona part de la proposta ha estat aprovada per 113 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Finalment, la resta de la proposta, o sigui la part que comença «fixar» i acaba amb «25% restant.»

Els qui siguin favorables a aquesta part de la proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la proposta ha estat aprovada per 108 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passem ara a la proposta del Grup de Convergència i Unió, que fraccionem en la manera següent : la primera proposta... el primer grup que proposa, és a dir, des de «constatar» fins a «Comissió Mixta de Valoracions» és el que sotmetem ara a la consideració d'aquesta Cambra.

Els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la proposta ha estat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.

Ara es presenta la segona part. La segona part, com els parlamentaris saben, es refereix a l'organització dels Jocs Olímpics. Aquesta Presidència voldria proposar, sempre que no hi hagi cap objecció, de votar conjuntament aquesta proposta i la proposta, pràcticament igual, del Grup Socialista. Algú s'oposa que es faci aquesta votació conjuntament? Bé, doncs, aleshores, això se sotmet a consideració d'aquesta Cambra.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues propostes idèntiques han estat aprovades per 113 vots a favor, cap en contra i cinc abstencions.

Passem ara al primer grup de propostes del Grup Socialista, que comencen, si no hi ha altra observació, des de «el Parlament de Catalunya» fins «que els corresponen». Sembla bé? No? (*Ll. Sr. Pujol i Folcra demana la paraula.*) Digueu, si us plau.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ (*de l'escó estant*) : President, almenys demanaríem dos blocs : una, cinc i sis i la resta conjunta. Almenys per a nosaltres.

El Sr. PRESIDENT : Una, cinc i sis...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Perdó, senyor President, jo em refereixo a la primera proposta de resolució, els sis apartats de la primera proposta de resolució.

El Sr. PRESIDENT : A veure, a veure si ho interpretem bé. La primera votació es referiria a la part que diu : «desenvolupar una acció política», etcètera, fins a : «autogovern»... (*remor de veus*) No? (*Pausa.*)

Bé, a veure si interpretem bé aquesta petició. La primera votació es referirà als paràgrafs que comencen per : «desenvolupar», per «objectivar» i per «prendre les mesures». Sembla just, això?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Tothom està d'acord que la votació es faci així? Bé, doncs els qui siguin favorables a aquests tres paràgrafs, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests tres paràgrafs han estat rebutjats per 38 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions.

Ara anem a sotmetre a votació els altres tres punts d'aquest apartat, que són els que comencen per : «prendre les mesures necessàries», «impulsar una acció» i també «desenvolupar una acció política». Tinguin present, com ja ha estat interpretat, sens dubte, per tots els diputats, que hi havia dos paràgrafs que començaven per «desenvolupar» —l'un pertanyia al primer grup i aquest altre pertany a aquest segon grup de votacions.

Els qui siguin favorables a aquests apartats, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest altre grup de paràgrafs ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 71 en contra i 5 abstencions.

Finalment, sotmetem a votació la resta de la proposta del Grup Socialista que comença per : «El Parlament de Catalunya constata» i acaba per : «fiscal i solidaritat».

Els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta darrera part ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 71 en contra i 5 abstencions.

Ara passem a la proposta del Grup Popular, que si no ho hem interpretat malament sembla que s'hauria de fraccionar en un paràgraf, que comença per : «El Grup parlamentari Popular» i acaba per : «finançament autonòmic». Sembla bé, això? No hi ha inconvenient?

Bé, doncs els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la proposta ha estat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

Ara sotmetem a votació el paràgraf que comença per : «el Parlament» i acaba per : «auditoria externa».

Els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 71 en contra i 43 abstencions.

Ara seria el punt que està numerat amb el número 3, que diu : «El Parlament de Catalunya insta» i acaba per : «estudis fiscals i financers de Catalunya». Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions.

Finalment, el paràgraf que comença : «El Parlament de Catalunya» i acaba amb : «Llei Orgànica del Poder Judicial». Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part ha estat aprovada per 109 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Amb això hem acabat les votacions i ara podem donar pas a l'explicació de vot. Aquesta Presidència està, doncs, a disposició... L'Il·lustre Diputat, senyor Víctor Torres, té la paraula per a aquesta explicació de vot.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors diputats, en la seva intervenció d'ahir, el President del nostre Grup ja va anunciar que probablement no presentaríem cap proposta de resolució i que no votaríem ni a favor ni en contra de cap de les propostes presentades. És el que hem fet. I ara voldria, molt breument, matisar les raons que han motivat la nostra actitud.

En primer lloc, voldríem afirmar que seria un greu error interpretar aquesta actitud com una inhibició o una manca d'interès per les propostes de resolució. Sense entrar en l'anàlisi detallada del seu contingut, és evident que podríem subscriure una bona part dels textos presentats.

Però, al nostre judici, no és aquest el tema. Nosaltres pensem que aquests textos, amb tot el respecte per als seus autors, tenen poca transcendència i escassa justificació en les circumstàncies polítiques actuals i, sobretot, amb el taló de fons del debat autonòmic que hem de celebrar d'ací a un parell de mesos.

Ses senyories recorden que el Parlament, en conclusió del debat polític de l'any passat, va aprovar una sola resolució, centrada en el problema del finançament, i aquella resolució instava el Consell Executiu a accelerar les negociacions per tal d'obtenir un nou sistema de finançament per a Catalunya, sense discriminacions envers les altres comunitats autònomes, basat en els criteris de suficiència de recursos, autonomia de les despeses, solidaritat i automatisme.

Em sembla fora de dubte, després d'haver escoltat les intervencions del Molt Honorable President de la Generalitat i dels

representants dels Grups parlamentaris que aquella resolució conserva avui tota la seva vigència —i si algun dubte hi havia, els textos presentats avui pels diversos grups parlamentaris confirmen plenament la nostra asseveració perquè repeteixen quasi literalment el que ja dèiem l'any passat. Per consegüent, no creiem que sigui necessari ni útil, amb respecte —ho repeteixo— per a totes les opinions, allargar la ja massa llarga llista de resolucions que han estat incomplertes i que esdevenen lletra morta.

Per altra part, com acabem de recordar, abans de final d'any haurem de celebrar l'importantíssim debat promès pel President de la Generalitat. Caldrà, aleshores, examinar amb profunditat, sense cap mena de complaença, sense cofoïsme ni autosatisfaccions l'estat actual de la nostra autonomia i, sobretot, les perspectives de la seva viabilitat. Haurem de preguntar-nos si l'autonomia que hem assolit, amb tantes penes i treballs, és aquella per la qual han lluitat i han sofert tants patriotes, i les nostres preguntes hauran d'obtenir les respostes adequades. Cal esperar, en fi, que també sabrem, abans de final d'any, quines són les darreres ofertes del Govern de l'Estat en matèria de finances i haurem de manifestar sense tergiversacions la nostra acceptació o el nostre rebuig. I, aleshores, sí que serà el moment de prendre resolucions; sí que serà l'hora d'assumir les responsabilitats històriques que ens corresponguin. I poden estar segurs, senyores i senyors Diputats, que quan això es produeixi, quan arribi el moment de fer el balanç polític i financer de la nostra nació, Esquerra Republicana de Catalunya no mancarà de presentar i de defensar les seves resolucions.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* No hi ha més explicacions de vot. *(L'I. Sr. Lucchetti demana per parlar.)* Sí, el senyor Lucchetti. L'Illustre Diputat senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, molt breument, per explicar no el que hem votat a favor, perquè és obvi, però sí el sentit d'algunes de les nostres abstencions.

Respecte a la votació del Grup Popular, en el primer punt hi ha una referència escrita l'any 87, és cert que en la intervenció el senyor Pujol parlava de..., referit també al Pressupost del 86, però aquí el que està escrit és el 87, i nosaltres sempre hem defensat que aquesta fórmula entrés ja en aplicació des de l'any 1986.

I, després, la resta de punts, sincerament ens semblen... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor Diputat; permeti'm que reclami l'atenció de la Cambra i el seu silenci, eh? Pot continuar.

El Sr. LUCCHETTI : Sí, jo ja entenc que l'explicació de vot de vegades és una mica... es dona en un moment molt cansat, però... I després perquè, sincerament, demanar al Consell Executiu en un tema tan important com el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya simplement que doni compte a aquest Parlament, que el Consell Executiu doni compte en aquest Parlament de les gestions realitzades, jo ja sé que ens vindran amb aquelles tres cartes que sempre envien, «oh, hem enviat tres cartes...»; doncs, a nosaltres ens sembla que això ~~no~~ és el que correspon a una resolució final d'un debat com aquest.

Quant al Grup parlamentari de Convergència i Unió, la veritat, aquesta Resolució ens sembla la còpia literal de la que l'any

passat ja es va aprovar i que ens sembla que també va ser més o menys impulsada pel Grup de Convergència i Unió. Jo tinc la impressió que no té cap sentit tornar a votar les mateixes coses; per això nosaltres ens hem abstingut, perquè tampoc tenim discrepàncies de fons, però sí que ens sembla que no seria congruent amb el que nosaltres vam dir ahir des d'aquesta tribuna, en boca del nostre president del Grup. Perquè bàsicament en aquesta resolució, com en la intervenció d'ahir del President Pujol, s'amagava la responsabilitat també del Consell Executiu de la Generalitat en aquesta situació que aquí es denuncia. No es pot només estar tirant la pilota sempre al camp contrari, perquè, senyors del Consell Executiu, la pilota també la tenen vostès als peus. I què en fan vostès, d'aquesta pilota? Quants gols marquen, i com avança la negociació, etcètera? Per tant, a nosaltres ens sembla que aquest no és el to de la resolució.

I, finalment, en l'últim punt, ens sembla que nosaltres, que sempre creiem que hem tingut —o presumim d'haver tingut— una posició coherent en el Parlament de l'Estat espanyol i aquí, doncs, ens sembla que no..., ens fa una mica de vergonya votar aquí que hem de ser coherents. I després perquè ens sembla també que això pot portar —lligat amb una discussió que hem tingut abans— una devaluació del treball d'aquest Parlament. Cada cop més aquest Parlament està discutint quasi únicament i exclusivament proposicions de llei per presentar des d'aquest Parlament al Congrés dels Diputats. Pensem que és una possibilitat que existeix, però pensem que a la millor acabarem només fent això, en aquest Parlament i a nosaltres ens preocuparia molt perquè voldria dir que possiblement hem arribat a un sostre de la nostra activitat, que nosaltres pensem que estem molt lluny d'haver-hi arribat.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció per explicar el vot? *(Pausa.)* Bé, si no hi ha més explicacions de vot, podem donar per acabat aquest debat. *(L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)* L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per començar demano una certa generositat per part de la Mesa en el tema del temps d'aquesta intervenció, perquè el nostre Grup és el que, naturalment, amb resolucions crítiques cap al Govern en un debat de política general, és el que lògicament, esperablement, tindria més tornos en contra a fer, i nosaltres hem anunciat per boca del Portaveu adjunt que no fariem els tornos en contra, amb la qual cosa hem estalviat molt de temps a la Cambra, i, en canvi, fariem les explicacions de vot.

Aniré amb ordre. Senyor Lucchetti, nosaltres hem votat en contra de la seva primera Proposta de Resolució per la raó que li explicaré a continuació.

Aquesta Cambra —és aquella que es refereix al Reglament de la Cambra, etcètera— té un Reglament que va ser confeccionat, confegit i votat per tots els Grups parlamentaris —aquí presents, anava a dir; no és veritat. N'hi ha un que és diferent—, però en un moment que no hi havia una majoria absoluta, i en un moment que una cosa d'aquesta naturalesa com el Reglament, evidentment es necessitava unes fortes dosis de consens per poder-ho assolir. Potser vostè mateix va ser membre de la Comissió de Reglament.

És clar; aquest Reglament ha sofert una modificació, ha sofert una modificació. Jo ara no cauré en la frivolitat de dir

que és una modificació petita; no és una modificació petita, és una modificació important, que es refereix al debat pressupostari, a les esmenes del debat pressupostari, però que és una modificació —com vostès saben— coherent amb la manera d'enfocar aquesta mateixa temàtica en altres reglaments del món occidental, i que, en tot cas, no afecta els aspectes de control i d'impuls ordinaris del Consell Executiu.

Per tant, en aquest sentit, el Reglament en tot cas el que pot ser és potser una mica antiquat, potser va ser fet en un moment que ni nosaltres mateixos tampoc teníem massa experiència, i potser sí que el Reglament necessita determinades modificacions, a les quals nosaltres no ens negarem si es pren la iniciativa per part d'algú —no ens negarem a estudiar-les, a considerar-les molt acuradament—, d'acord amb el que el mateix Reglament preveu.

Però pensi una cosa; vostè mateix ha dit des d'aquesta tribuna —i molt encertadament, molt encertadament— que no són només les normes, sinó la praxi d'aplicació. No són només les normes, sinó la praxi d'aplicació, referint-se a una altra situació que vostè mateix analitzava —jo no repetiré l'anàlisi que feia—, i vostè mateix ha tingut avui aquí una prova d'una interpretació generosa del Reglament, en relació precisament amb la seva intervenció, de pujada i baixada de la tribuna d'oradors. (*Rialles i remor de veus.*) Bé...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Subirà, li prego que no usurpi les funcions de la Presidència. (*Rialles.*)

El Sr. SUBIRÀ : En absolut, senyor President. (*Remor de veus.*)

Simplement deia que la Presidència ha tingut una interpretació generosa del Reglament.

Continuo. No explicaré el perquè hem votat a favor les resolucions relatives al finançament del seu Grup parlamentari; no explicaré el perquè, però sí que faré dues precisions.

Nosaltres entenem que és bo el plantejament unitari en la negociació del finançament. També entenem que és bo que no es redueixi a estrictament l'àmbit de la Comissió Mixta de Valoracions. I entenem que poden ser positius aquests contactes entre els partits en els nivells més alts dels partits.

Però, en canvi, també vull puntualitzar que la responsabilitat de la negociació, de conduir-la i d'arribar finalment a un acord, és una responsabilitat que rau, perquè així ho mana la democràcia, en el Govern. Rau en el Govern, la responsabilitat, i, per tant, nosaltres interpretem que això no significa, aquesta resolució no significa, per dir-ho d'una manera potser una mica caricaturesca, que en una determinada fase de la negociació el President de la Generalitat hagi d'anar a negociar de bracet amb els secretaris generals dels grups polítics. No vol dir això, però sí que vol dir que pot ser convenient, útil i positiu determinades consultes, fins i tot sovintejades en els nivells més alts dels partits. Bé, veig que hauré d'accelerar molt més.

En voldria referir, i vaig directament al primer bloc de resolucions del Grup Socialista. Mirin, nosaltres, en aquest debat també hem anat de sorpresa en sorpresa, perquè em sembla que les propostes de resolució en aquest primer bloc no es corresponen gens amb l'actitud que semblava prendre el President del Grup Socialista des d'aquesta tribuna ahir. Em sembla que no, perquè, és clar, com es pot oferir diàleg institucional i començar fent una proposta de resolució que digui : «Desenvolupar una acció política dirigida a l'enfortiment del pluralis-

me democràtic.» Això té massa ribets, fins i tot jo diria que de manca de respecte perquè, és clar, no es pugui tenir en compte per part d'una gent com nosaltres que ens hem considerat, som i pensem continuar essent democràtics sempre.

I amb aquest mateix to em podria anar referint a totes les que vénen a continuació. Són proposicions que d'una manera farisaica es pot dir : «Home!, com és que no voten a favor del pluralisme democràtic?» Jo diria : «No, escolti, és que això hi és i es dona per suposat, i no es pot posar en dubte i, per tant, no es pot posar en una resolució.»

Bé, i llavors em salto moltes coses, em salto moltes coses, però arribo a una qüestió i per això hem votat en contra de tot aquest primer bloc. Però ara també faré un comentari sobre la que hem votat a favor, a la proposta socialista que hem votat a favor. Jo ho faré no pel seu propi contingut —perfecte, hi estem totalment d'acord—, ho faré perquè és paradigmàtic, sí, senyor Armet, és paradigmàtic.

Miri, perquè es produeixi una positiva bona, lloable, paradigmàtica col·laboració entre les institucions —i els partits, naturalment, que són al darrere de cada una de les institucions—, es necessita que tots tinguem la suficient serenor perquè quan les coses són molt importants els que no són el primer protagonista d'aquella qüestió sàpiguen renunciar a ser el primer protagonista, però, en canvi, donar-hi suport. I d'això se'n diu patriotisme. Nosaltres crec que l'hem exhibit en aquest cas, i no passa això en altres coses.

Hem votat que no a algunes propostes de resolució del Grup Popular. Jo crec que queda ben clar, vaja, va quedar ben clar, que el comentari positiu que va fer el President ahir sobre el tema de l'Institut d'Estudis Fiscals va ser cert quant al contingut de la temàtica a estudiar, però també va quedar claríssim que el Govern i el Grup parlamentari que li dona suport, naturalment, opinaven que aquesta tasca important la podia fer, i la feia —i potser es podia incentivar més i es podia intensificar més— l'Institut d'Estudis Autònomic. Aquesta és la raó —per no multiplicar instituts—, que hem votat en contra d'aquesta Resolució.

Respecte a la del Departament de Sanitat. Mirin, respecte a la del Departament de Sanitat jo he fet una petita llista dels temes que es tenen, s'han de tenir, i es tenen en compte, eh? Aquests dels concerts. S'ha de tenir en compte —i es té en compte— coses com : evolució de l'activitat de l'hospital en els anys anteriors. Població de l'àrea d'influència de l'hospital en la població, en la freqüentació hospitalària de la zona. S'ha de valorar —i es valora— l'existència en l'àrea d'influència dels hospitals del centre especialitzats de la Seguretat Social. S'ha de valorar —i es valora— la dimensió de l'estructura física dels hospitals, localització geogràfica d'aquests, en alguns casos això dona lloc —pot donar lloc— a una productivitat inadequada, una mala distribució geogràfica. S'ha cercat de marcar el nombre d'ingressos, tant en tant per cent d'activitat de l'ambulatori, d'estada mitjana, a fi i efecte de primar els hospitals més eficients. Això s'ha fet, s'està fent i es continuarà fent.

I nosaltres pensem que no cal, per tant, fer aquestes recomanacions. S'estan seguint en els casos, tal com es poden seguir, i tenint en compte la realitat sanitària del país, que és complicada, com vostè sap, i que determinades simplificacions poden ser perilloses.

I, finalment —me l'he guardat per al final—, un comentari sobre la nostra votació contrària a la Resolució sobre el tema de finançament que presentava el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Ja me n'adono que això pot haver produït alguna sorpresa, però facin-me atenció un moment. La Resolució sobre el tema de finançament del Grup Socialista tenia, té, al seu bell mig, una frase que la fa absolutament inacceptable per al nostre Grup parlamentari. És a dir, a nosaltres ens sembla grotesc que, a aquestes alçades, després de tota la trajectòria en el tema de finançament, s'insti el Consell Executiu de la Generalitat a emprendre «les mesures necessàries per tal d'assolir que el nou sistema de finançament contempli la necessària suficiència», etcètera. És a dir, avui, aquí, després de tota la història, després que algú ens ha dit —molt encertadament— que estàvem fent unes resolucions que s'assemblaven molt a les que vam fer l'any passat, que se'ns digui que el Consell Executiu emprengui «les mesures necessàries per tal d'assolir...» em sembla, ens ha semblat, fins i tot, grotesc.

Però, en canvi, hem tingut una forta temptació de votar a favor, almenys, d'un aspecte, que era aquest de la corresponsabilització fiscal. No hem trobat la manera de demanar una votació separada, que pogués incorporar això. No l'hem trobat, però ara, des de la tribuna, i, evidentment, amb la constància que quedarà en el *Diari de Sessions*, els comentaré aquesta qüestió. I, per comentar-los-la, perquè vegin que no ve d'ara, sinó que ve de lluny, els llegiré la meua intervenció —naturalment, no tota— del debat de política general de l'any passat.

Jo deia: «És aquest tema», del que se'n va dir ahir «corresponsabilització fiscal». Nosaltres, respecte a aquest tema, nosaltres ahir vam tenir el temor que amb això es volgués insinuar el recàrrec al nou impost. En canvi, si tal com va dir el Conseller d'Economia i Finances el gener del 85, del que es tracta és de la cessió d'algun impost important —de la cessió o gestió, del que sigui, s'estudiarà, s'ha d'estudiar— per a l'autonomia de Catalunya, llavors se'n pot parlar. Concretament, el Conseller era més rigorós que el que jo estic dient. El Conseller deia «cessió», naturalment, per llei orgànica, segons preveu l'article 150 de la Constitució Espanyola que, a la vegada, suposaria la modificació de l'article 11 de la LOFCA, d'un impost com, per exemple, el de renda —un impost important— que, naturalment, aquest tipus de cessió implicaria una altra cosa: implicaria que, per ser generalitzable, cosa que, de vegades, en parlem tots, implicaria la necessitat de la modificació del Fons de Solidaritat, i que passés a ser, tal com també proposava en aquelles dates el Conseller, un fons de suma zero. Aquesta temàtica del fons de suma zero està molt ben explicada en el *Llibre Blanc sobre finançament autonòmic*, i té múltiples avantatges que no s'oculten, tampoc, a cap de les senyores i senyors diputats.

Respecte a aquest tema, la nostra posició és exactament aquesta. I fixin-se que, treballada, elaborada i aprofundida. De manera que estem molt tranquils d'haver votat en contra de les resolucions que hem votat en contra, amb la puntualització respecte a la corresponsabilització fiscal que acabo de fer.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció d'explicació de vot? (Pausa.) L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, estava lògicament temptat de no sortir, perquè sembla que les votacions han quedat prou clares per a tothom, però com que s'aprofiten els torns d'explicació de vot per fer torns en contra, fer al·lusions, lògicament em veig obligat, novament, a pujar a la tribuna.

Nosaltres, en aquest debat, pel que fa a les resolucions, hem tingut una actitud absolutament constructiva, des del punt de vista d'assenyalar quins eren els elements centrals que calien en el canvi de l'orientació política de l'actual Consell Executiu. I en cap moment de les nostres resolucions —amb independència del diagnòstic que hem fet— hem posat elements que poguessin significar un fre o una ofensa per part del propi Govern i, per tant, el Grup de la majoria podia donar perfectament suport —podia donar perfectament suport—, si coincidia en el diagnòstic; el que succeeix és que no es coincideix en absolut amb el diagnòstic.

Estem en una societat perfectament plural, democràtica, el cap de l'oposició és el número 263 del protocol de Catalunya, no té cap mena d'importància... Estem en una societat en què la Generalitat és ben bé de tots, estem, per tant, en el millor dels regnes, no es produeix la identificació Generalitat-Catalunya-senyor Pujol-un partit, això enforteix més que mai Catalunya, aquesta visió fragmentada; estem, per tant, davant d'una situació extraordinària de vitalitat d'un Parlament viu, que realment, dia a dia, porta els problemes que estan a la societat, i els trasllada a la nostra realitat i amb una gran passió s'expressen les posicions del pluralisme democràtic de Catalunya... Estem en una situació on les relacions institucionals amb el Govern, realment, són encertades. Al marge de les tensions polítiques legítimes, resulta que hi ha una entesa profunda, i s'ha conreat aquesta entesa en alguns aspectes, malgrat que realment hi hagi ressorts centralistes. Estem, possiblement, en una situació en què assolir compromisos constructius amb les forces parlamentàries no és un element, diguem-ne, central, de la construcció de l'autogovern, i potser estem en una situació idíl·lica —idíl·lica— de relacions entre el Govern de Catalunya i els ajuntaments de Catalunya, que fa que, per a ajuntaments iguals —encara que hi hagi una diferència de 10 a 1 en les inversions de la Generalitat, no té cap mena d'importància—, perquè anem construint país i, finalment, els nostres municipis tindran de tot, de tot, de tot el que es pugui tenir. Estem, per tant, en aquest panorama.

Nosaltres havíem fet l'esforç —bé, i dic al registre del Parlament que apuntin entre cometes aquesta intervenció meua anterior, perquè, si no, es pensarien que realment està parlant el Pujol en lloc del senyor Armet i, per tant, seria, em sembla, un error...

Estem, per tant, en aquesta ubicació política. I aquesta ubicació política, realment, nosaltres, el que volíem era posar-la damunt de la taula, dir quins eren els problemes de la política catalana. I la nostra voluntat política és clara i diàfana, en aquest sentit: ajudar a desbloquejar. Nosaltres som perfectament conscients que, en aquesta Cambra parlamentària, les posicions de diferents grups, en alguns aspectes, són marcadament diferenciades, i la voluntat política d'anar més de pressa, més lluny, de qüestionar unes coses o no qüestionar-les, doncs, també és diferent.

Però hi ha una cosa elemental, en política, que és convertir

la política de govern en una possible política catalana que assolixi uns resultats determinats. I aquesta és la mancança més important! Perquè, realment, si l'actitud de victimisme, de vegades justificada, donés resultats operatius en la política catalana, seria una política que, des del punt de vista de la rendibilitat de fets concrets, seria justificable, fins i tot. Però, nosaltres, el que reivindicuem és la necessitat d'una política catalana davant d'una política convergent! Una política nacional de Catalunya davant d'una política de signe regionalista, encara que tingui un verbalisme de radical nacionalisme! Aquest és el plantejament. Si vostès, evidentment, no coincideixen amb el diagnòstic, jo entenc perfectament que vostès no tirin endavant les posicions que nosaltres hem expressat.

I nosaltres hem votat tot allò que podien ser plantejaments d'impuls. Els mateixos plantejaments del PSUC, quan el PSUC, per exemple, en una de les propostes de resolució, diu que «volem anar a un Estat en què la distribució del pes proporcional entre administracions sigui 50/25/25», ho hem expressat moltes vegades, i això és l'expressió d'una voluntat política de futur, i és evident que cal posar totes les bases per anar arribant a aquesta lògica.

Com, a curt termini, emfasitzar el que són els elements centrals que aquest Parlament ja va expressar l'any passat, que configuren i constitueixen una negociació entorn del tema del finançament. Ara, admetre resolucions absolutament negatives, i que ens diguin el que hem de fer els grups parlamentaris, en lloc de fer a l'inrevés, que és aglutinar els grups parlamentaris i fer una negociació intel·ligent, em sembla absolutament equivocat, i en aquest joc no hi entrem! Nosaltres no entrarem mai en un joc en què el President de la Generalitat digui el que nosaltres hem de fer, quan ell no és capaç de fer allò que és elemental i de sentit comú, per dirigir nacionalment Catalunya!

I, quan ell estigui a l'altura de les circumstàncies d'un president que és capaç d'entendre que la potencialitat del país passa

per mecanismes de cooperació i de corresponsabilització, i d'entesa amb les institucions de l'Estat, nosaltres, òbviament, no podem entrar en una política que, any rere any, ens vagi dient persones, actituds, coses que cal que els altres facin per seguir-lo a ell, no en un camí de victòria en victòria, sinó, moltes vegades, per un camí de frustració en frustració.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que avui oferíem un marc de referència, i un marc polític, fet amb escrupolositat, fet amb molta senzillesa, fet, si ho volen vostès, amb absoluta... millimetrant les paraules perfectament, perquè no tinguessin elements d'ofensa política. Ara, és evident que, el senyor Subirà, pel seu tipus d'expressió, pel seu tipus de resposta, sembla que el debat d'ahir, del senyor Obiols, no se li va assentar, diguem-ne, gaire bé, perquè el va descol·locar. És evident; d'això, n'estic perfectament convençut, perquè el tema que es debatia ahir, fonamentalment, és: cal o no cal un canvi d'orientació política en el Govern de la Generalitat? Primer punt. Què cal fer, en segon lloc, i quines mesures concretes de canvi d'actitud política prenem davant d'aquesta circumstància històrica, que és especialment transcendent i delicada?

Aquests són els elements que han constituït el nostre criteri de votació. Per això hem coincidit, en votacions positives, d'impuls real, d'objectius a llarg termini i d'actituds a curt termini que han fet els altres grups parlamentaris, i en aquest sentit, per tant, les nostres votacions queden explicades per aquest criteri polític.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? *(Pausa.)* Bé. Acabades, doncs, les explicacions de vot, aquesta Presidència dona per acabat el debat de política general i aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i deu minuts.)